

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388277760.pdf> (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

↪ Hans nu nævnte Modstander ved Brætspillet, hvem vi herefter ville kalde Qvintus, var, da jeg lærte at kjende ham, paa Alder med Conrectoren - en Mand paa Tredsindstyve, stor, fiirskaaren, og begavet med en Jernconstitution. Hans Ansigt var i Forhold til Kroppen stort, farveløst og barsk, uden mindste Udtryk af nogensomhelst Sindsbevægelse - ei engang Vrede. Der er et Ordsprog: »at Man ikke kan see Folk længere end til Tænderne;« men ham kunde Man ej engang see saa langt; thi den store Overlæbe hang altid ned over Underlæben - endog naar han spiste - og Ingen havde nogensinde seet ham smile. Naar han lo, da hørtes blot enkelte hule Stød eller Drøn, der ikke gjorde mindste Forandring i hans alvorlige Aasyn. Han beherskedes kun af een - jeg kan ikke sige Lidenskab - men Tilbøjelighed, den at samle Penge; hvorfor han ej heller nænnede at spise sig mæt, undtagen ved Andres Bord, hvor han da rigtignok tog dygtigt til sig. Men brugte han Munden flittig ved Bordet, da lod han den og hvile igjen paa alle andre Tider. Aldrig tiltalte han Nogen først; han holdt sig blot til Svar, og Disse aldeles i *Laconernes* Smag. Kun paa Skolen anvendte han sine overordentlig kraftfulde Taleorganer. Han var ingen daarlig Lærer; kun havde han en egen Maneer, den han fulgte saa nøje som et Ritual. Til de Bøger, han tydede, havde han nemlig en dobbelt Oversættelse, en *bunden* og en *frie*, og kan jeg ikke nægte, at jo den Sidste ofte steg til Tøjlesløshed Saaledes erindrer jeg blandt Andet, een af de første Dage jeg var paa Skolen, at have hørt ham gennemgaae en Scene hos Terents, hvor der forekommer den 153 Sats: »*ira amantium amoris est integration*.« Da Disciplen havde oversat ligefrem »De Eiskendes Vrede er Kjerligheds Fornylse« raabte han »frit!« Disciplen begyndte: »Naar Kjerester skjændes -« »De æ Løun din Slubbert!« tordnede han (hans frie Oversættelse var gjerne reen jydsk) »det hedder: Naar Katteren ryues etc.« - De skjelmske Drengelode ofte som om de ikke huskede hans Travestering, for at faae ham selv til at komme frem med den. Naar hele Klassen da gav sig til at lee, blev han slet ikke vred, men seconderede vel endog med et hult »hø hø hø!« Han skulde virkelig ikke været ilde lidt af dem, naar han blot havde været mindre gjerrig, og tillige hvad Man her i Provindsen kalder mindre *nærig*. Naar Qvintanerne kom fra deres Hjem efter Ferierne, maatte de derfor stedse mælde sig hos ham; men den der kom tomhændet, blev ikke vel modtaget: »har Du ellers intet Bud til mig fra din Mo'er?« spurgte han, naar Disciplen ikke mindede sig selv. »Nej!« - »Har hun slet intet Smør flyet dig med?« - »Nej!« - »Ingen Ost?« - »Nej!« - »Heller ingen Kyllinger?« - »Nej!« - »Go din Vej! din douen Slog!« brummede han da. »Jeg gider ikke sit dæ for mine Øun.« Denne hans Nærighed var saa meget lumpnere, som han gjerne solgte de Naturalier, der bleve ham forærede, og kun fortærede det der var i lav Torvepriis. Hans Klædedragt svarte til hans Levemaade: den daglige bestod af en bruunguul Enspænderfrakke, ditto Knæbuxer, og lange stive Støvler - af hans Vest saae man ligesaa lidt som af hans Tænder. Hans sorte Halsklæde faldt lidt i det Brunrøde, og hans Pidskeparyk i det Rødgule; thi den fik kun Pudder til de trende Højtider, samt de to Gange han aarlig comunicerede; ved hvilke Lejligheder ogsaa hans ældgamle sorte Klæder kom for en Dag.